

то убѣждаваше безъ да даде време на слушателя да се сумни. Да, вий сте синътъ на Одиссея но ще бждете въ смщото време и мой! О мой сыне, мой любезный сыне! какво приключеніе вы води на този брѣгъ? Или търсите баща си? Увы! азъ немамъ никое извѣстіе за него. Злочестината е гонила и него и мене; той бѣ злополучень че не можн да се завърне въ отечеството си, а азъ са завърнхъ съ гнѣва на боговетъ противъ мене.“

Когато Идоменей говоряше тѣзи думы, той гледаше на Ментора втречено, като на человекъ на когото лицето му бѣ познато, но на когото името не можеше да си припомни.

Между туй Телемахъ му отговаряше съ сълзы на очитъ: „О царю извинете моята скърбъ която не мож да скрий въ едно таквози обстоятелство въ което азъ съмъ длъженъ да ви покажж радость повече и признателность заради вашитъ добрини. Чрезъ скърбта, която показвате за загинванъето на Одиссея, вий самы ма учите да осѣщамъ злополучіето че не мож да намѣриж баща си. Много време вече азъ го търсиж по сичкитъ морета. Прогнѣвенитъ богове не ма допуцатъ нито да го видиж пакъ, нито да са научж да ли е претърпѣлъ коработрошеніе, нито да са върнж въ Итака, дѣто Пенелопа крѣе отъ желаніе да са отърве отъ своитъ любовници. Азъ мисляхъ че ще вы намѣриж въ островъ Критъ, но тамъ са научихъ за жестоката ви сѣдба, и никога не вѣрвахъ че ще испаднж нѣкога въ Есперія дѣто вий основахте ново царство. Но орисницата която си играе съ человекитъ и която ма кара да са скитамъ по мѣста далечъ отъ Итака, хвърли ма найподиръ на вашитъ брѣгове. Но отъ сичкитъ злины която ми е тя сторила, тѣзи злина азъ преносямъ съ найголѣмо благодареніе; ако н да ма отдалечава отъ отечеството ми, поне тя ма удостои да познайж найвеликодушныя отъ сичкитъ царѣ.“

На тѣзи думы, Идоменей пригхриж нѣжно Телемаха, и като го заведе въ палата си, рече му. „Кой е този старецъ, който вы придружава? струва ми са че едно време често го съмъ виждалъ.“ „Той е Менторъ, отговори Телемахъ; Менторъ пріятельтъ Одиссеевъ, на когото баща ми бѣ ма предалъ когато бѣхъ е-